

BILINGÜISME I DIGLÒSSIA

La sociolingüística defineix la diglòssia com el fenomen segons el qual els parlants que coneixen dues llengües tendeixen a especialitzar-ne l'ús lingüístic. La varietat A és la llengua de prestigi (alta), utilitzada en l'aprenentatge i en la producció literària, i la varietat B (baixa) s'aprèn per transmissió familiar i s'utilitza en situacions col·loquials.

Cal diferenciar entre el bilingüisme, fet individual, i la diglòssia que té caràcter social. Es poden distingir quatre situacions:

1. **Diglòssia i bilingüisme:** els membres d'una societat saben expressar-se en dues llengües (A/B) i les empren en situacions diferents.
2. **Diglòssia sense bilingüisme:** en una societat una classe social, generalment la dominant, parla una llengua que només coneixen els individus d'aquest grup.
3. **Bilingüisme sense diglòssia:** en una societat els individus aprenen voluntàriament una segona llengua que no influeix en els usos de la pròpia.
4. **Ni bilingüisme ni diglòssia:** es produeix en comunitats monolingües.

Parlem de **conflicte lingüístic** quan les dues llengües en contacte competeixen entre elles i una domina a l'altra. Aquesta situació es resol amb la **substitució lingüística** (la llengua forastera substitueix la pròpia) o amb la **normalització lingüística** (cohesió de la comunitat lingüística).

Els objectius de la normalització són:

- Augmentar el nombre de parlants i la freqüència d'ús de la llengua.
- Normativitzar la llengua i ocupar tots els àmbits d'ús.